

nyugalommal nézzük a tánczó párok szilaj forgását.

A tért átengedjük az ifjabb nemzedéknek. Elismerjük a táncz jogát, elismerjük annak szépségeit, de mi magunk — fájdalom — a táncz élvezet nem osztozhatunk!

Elismerjük a táncz jogát, csak egyet nem ismerünk el, hogy t. i. mire való az a nagy hangon kürtölt jótékony czélú tánczművelés?

Azt felelik erre: Azok a kifogásolt jótékony czélú tánczigmák már tömörkedéssel felszárítottak, sok nyomoron enyhítettek, sok éhezének adtak — legalább pár napra — kenyeret. A ki tehát a jótékony czélú tánczigmák ellen beszél vagy ir, annak nincs érve a társadalom szegényebb osztályainak nyomora iránt!

Elismerjük, hogy e válaszban van némi igazság.

Tudjuk, hogy a jótékony czélú tánczigmákból jut olykor-olykor egy kis összeg a kitűzött jótékony czélra is, — de ezen összeg rendszerint semmi arányban nem áll azon kiadásokkal, melyekbe a tánczigmák kerülnek.

Egy közepesen látogatott tánczvigalom ugyanis [felszámítva a résztvevők költségeit is] belekerül legalább 5000 frtba, néha pedig, ha fényes bárlól van szó, tíz anyiba. És mi az eredmény? Sokszor deficit, vagy legfeljebb 1-2-300 frt tisztá jövedelem, mely a jótékony czélra jut.

Érdemes-e ily csekély eredményt oly nagy kiadásokba verni a közönséget?

Ha már a társadalom minden áron jótékonyt akar gyakorolni, akkor tehetné azt másképen is, illetve oly módon gyakorolhatná a jótékonyt, hogy az igazi jótékonyt lenne, mely a szűkölködőket nem napokra, hanem hosszabb időre biztosítaná a nyomor ellen.

A helyett ugyanis, hogy fényes bárl rendeznének jótékony czélra, mely bárl ezerekbe kerül: kiki a bárla szánt költségének egy harmadát jótékony czélra adhatná, mely esetben kenyeret lehetne juttatni azon éhezőknek, a kinek a bárl jövedelméből csak morzsa jut!

Azok a szegények, a kiknek nyomorán segítünk, megáldanak bennünket, akár tánczolgálna a javukra, akár nem. — Sőt inkább megáldanak azon esetben, ha nem tánczolunk, de nagyobb darab kenyeret juttatunk nekik!

Barátjai vagyunk a humanizmusnak és jótékonytásnak.

De humanizmusunk ne legyen álhumanizmus, — jótékonytásunk ne legyen csupa üres fitogtatás, hanem valódi jótékonytás; — azaz a szűkölködőknek ne alamizsát, hanem segélyt nyújtunk. Már pedig a jótékonytású bálok jövedelme nem segély, csak egyszerű alamizna, mely csak egy pillanatig enyhíti a nyomort!

A „DEBRECZEN” TÁRCSÁJA.

A lelkész leánya.

— Regény. —
Irtta V. Gaál Karolina.
(Folytatás.)

A gróf szétnézett, hol van Julia, e pillanatban ott áll a kis asztalnál, hol ő a gyűrűt találta. Előtte összetett kézzel állt a jegyző, kérve őt a friss tánczra, de Julia eléggé halhatólag szabadkozott:

— Hígyje el, nem tehetem jegyző ur, annyira fáj fejem, majd inkább egy lassu magyart.

— Szegény leányka, — gondolta Ödön, — hát így van-e a világban mindenütt, hogy az ember saját helyzetének önkénytelen rabja.

Mellette lépdelt el Julia, lecsüggesztett fővel és kissé szomorún.

— Ne erőtessek tánczra — szólta a jegyzőhöz az esperes, sokat foglalkozott ma Judit mellett s kifáradt.

— A kisasszony házi dolgot is tesz? — kérde Ödön halkán az esperestől.

— Hogyne? Hisz az a lényeges föltételje egy szegény leány életboldogsága előmozdításának, hogy dolgozni tudjon. A kerészkedés nyáron, a főzés, varrás télen legkellemesebb teendője egy jól nevelt falusi leánynak, ha bár zongorázni, rajzolni és regényt olvasni képes is.

— Ezt nem értem, — mondá Ödön — a nehez házi dolog talán képtelenné teszi a kezét finom foglalkozásra!

— Mindennek meg van ideje! Leányom mindamellet nagyon felette áll helyzetbeli leánytársainak, s ezért elég irigym van nekem, de neki is.

Azért tehát a bálok czégéréül ne használjuk fel a jótékonytást, hanem ha mulatni akarunk, mulassunk a saját kedvünkre, — s midőn jótékonytást akarunk gyakorolni, ne a kis ujunkkal gyakoroljuk azt, hanem mind a két kezünkkel!

Fővárosi levél.

(Gróf Vay Sarolta Budapesten.)
(Interwieu.)

Budapest, jan. 27.

Az egész európai sajtóban nagy feltűnést keltett nem régiben gróf Vay Sarolta, ki nő léte re feleségül vett egy klagenfurti leányt, Engelhard Mariet. A leány apja azonban megsejtette, hogy veje nem férfi és feljelentést tett ellene a klagenfurti törvényszéknél, mely a kisasszony-ferjét azonnal letartóztatta. A házasságon kívül az a vád is terhelte gróf Vay Saroltát, hogy „feleségének” 800 frjtát elkikkasztotta s csupán az összeg megszerzése lett volna célja az egész házassági komédiának. A klagenfurti törvényszék azonban felmentette őt a vádak alól s a szerencsétlen nő tegnapelőtt este Budapestre érkezett és jelenleg Budán, Szalag-utca 26. szám alatt lakik. Tehát téves volt az a hír, hogy őt, mikor a vizsgálati fogságból kiszabadult, egyenesen a klagenfurti tébolydába csukták.

Ma délután meglátogattam gróf Vay Saroltát a lakásán. Ágyban feküdt, beteg volt a kiállott őrési izgalmak miatt. Lépteimre kíváncsian ültette fel fejét s midőn megpillantott, szívélyesen nyujtotta felém kezét. Aztán leültetett maga mellé s szivart hozatott. Én azt híven, hogy a szivart talán ártalmára lesz, szabadkozom rágyujtani, mire ő sértődve kiállt fel: „Férfi ak volnánk talán? Szivar nélkül mit akarunk? S ő maga is azonnal rágyujtott. Ezután szóba hoztam a klagenfurti esetet és megkértem őt, beszélne nekem körülményesen, hogy és mint esett meg az a házasság.

— Az 1887-ik évben — így kezdé — megismerkedtem a wörthi tónál Engelhard Mariával. Sok leányt szerettem már életemben, de egyikben sem tudtam feltalálni eszményemet, egyik se tudott teljesen lekötöni; Marie azonban az első pillanattól kezdve meghódította lelkemet. Ö benne feltaláltam mindazt, amire vágytam, a mitől boldogságot reméltem.

— Nagyon szép talán Marie?

— Nekem szép, nekem a legszebb, különben magas, karcsu, a haja pedig veres. Ő is nagyon vonzódt hozzám s két évig a legnagyobb boldogságban eltünk együtt. Én azonban elhatároztam, hogy minden áron nőül veszem őt. Mivel atyja beleegyezését nem remélhettem — mult év májusán megszököttem Mariet Budapestre. Egy darab ideig Budán éldegtünk, itt történt az esküvő is. A városmajorhoz közel, egy kis szobában, tanuk nélkül folyt le a szertartás — valószínűleg lelkészrel. Az esküvő után Marie átadta nekem 800 frt készpénzt, de én nem akartam ezt megkezezni s megbíztam egy ismerősömet, hogy tegye be a postatakarékpénztárba — a saját nevére. Így történt. Én megkaptam a betéti könyvecskét s rá se gondoltam többet a pénzre. Nehány hét mulva megírtam az apósnak Klagenfurtra házasságomat s a válasz az volt rá: megbocsátok. Jöjjetek haza, tért karokkal várlak mindketőtököt. — Egy hét mulva már Klagenfurtra volnunk; itt azonban s nyugodt élet helyett temérdek nélkülözés lón osztályrészünk.

Éjjel közel volt, a gróf ekkora rendelte ide kocsiját, az esperessel kezét fogott, hivta, látogassa meg a kastélyban.

— Nagyságos uram, — szóló félj elfojtott hangon az öreg ur — nekem tiltva van oda mennem. Ha már ki kell mondanom.

— Hogyan? — kérde meglepetve Ödön — ki által?

— A mult idők emléke s a gróffal egyetlen párbeszédem miatt, mely ezelőtt 16 évvel történt.

— Atyám baragszik önre?

— Halálosan.

— És mégis meg van elégedve györgyfalvi lakásával? Hol atyám lakik?

— Miért ne? A gróf eltűrt itt, mert a nép szeret, ő méltósága ugyanis a szomszéd falvacska katólikus egyháza jár. Fájdalom, hogy nagyságodnak e tekintetben kevesebb tudomást nem adhattam, ezerszer bocsánatot kérek.

E beszéd már az udvarban történt a csillagos ég alatt, hol a kocsi állt.

— Ennél nem maradhatunk, tisztelendőség elfogja nekem mondani még a napokban atyám haragja okát; kezret rá.

— Oh gróf ur, azt nem tehetem.

— Hogyan, miért nem?

— Nagy oka van S kérem nagyságodat a megholt feledhetlen grófné emlékére ne kívánja azt tőlem, hogy a mult leplet épen én lebbentsem fel.

— Épen öntől fogom azt kívánni — felelt Ödön — jó éjt a viszontlátásig.

A kocsi elrobogott, az esperes mélyen sóhajtott s beballagott.

— Hol van leányom? — kérde Judittól.

Kiment a kerti méhesbe, a kis szobába zárkózott Klárikával s aluszniak már egy jó óra óta.

Három óraker elereszté vendégeit az esperes ur s Gábor, Juditnál hagyva kis feie-

Apósom az által akart munkára serkenteni, hogy megvont tőlünk minden segélyt.

— Az apósa persze nem tudta, hogy én nem férfi?

— Nem tudta, de én sem akartam tudni. Én férfinak képzelem magamat és azt hiszem most is, hogy az vagyok. Ez már az én betegségem, hogy mindenben az ellenkezője legyek önmagamnak s ebből engem ki nem gyógyít senki. Az én bajom a sexualitás, melyet Kraft Ebing alaposan fejteget vasok munkájában. Csak a nők tudnak érdekelni s irántok érzett szerelmem mindinkább fölcsigázza bennem azt a képzelődést, hogy én férfi vagyok. Ez betegsémem, nem tehetek róla. E képzelődés mellett azonban én teljesen józan eszű vagyok s bárkivel is okosabban beszélek; csupán akkor hibban meg a lelki éberségem, midőn érezettni akarják velem, hogy nő vagyok.

— De később mégis csak megtudta az apósa, hogy én nő.

— Úgy van, megtudta, s e miatt feljelentést tett ellenem és azonnal letartóztattak. Midőn a vizsgáló bíró kihallgatott, kérdőre vont a 800 frt miatt is. Előadtam a betéti könyvecskét, mire a törvényszék táviratozott a budapesti postaiszolgálatához, megtudandó, csakugyan be van-e téve a 800 frt a postatakarékpénztárba? Erre így hangzott a felelet: Csakugyan be volt téve a 800 frt, de az az egyén, a kinek neve a betéti könyvecskén szerepelt, párnappal a betét után jelentette a postaiszolgálatnál, hogy a könyvecské elveszett — a mortizáltatta. Miután igazolta a nevet, kiadták neki a 800 frtot, amit persze menten szembrevágott. Végre sikerült bebizonnyanom, hogy ebben a dologban ártatlan vagyok.

— Milyen volt a börtöne?

— Oh a lehető legkényveltebb; örökké sötét és hideg s a prieszem is olyan kemény volt, mint a kő. Ehhez járult még az iszonyu unalom, mert az írást olvasást szigorúan megtiltották. Ez sem tartott örökké; a törvényszék felmentett a vádak alól s ismét szabadá lettem.

— A lapok azt írták, hogy őnt azután a tébolydába csukták. — Mi igaz ebből?

— Voltam egy napig a tébolydában, de nem miat elmebeteg, hanem miat az igazgató vendége. Mig a pénzem megérkezett, az igazgató volt szives ellátni mindennel. Tegnapelőtt este Budapestre érkeztem s itt kipihe nem magamat; aztán anyámhoz megyek.

— Levezlek Mariével?

— Nem levelezem vele. Atyja mindennemű érintkezést megtiltott velem szemben s ez nekem őrési fájdalom okoz, mert mindennap jobban-jobb szeretem Mariet. Ejjel-nappal sirok, buszkodom utána s orvosaim azt állítják, hogy ennek a szerelmemnek buskomorság vagy öngyilkosság lesz a vége.

E párbeszéd után meghatva bucsuztam el a szerencsétlen nőtől, kit a ferde nevelés ennyire kiforgatott önmagából. Lelki állapotát híven tükrözi vissza a következő levéltevédek, melyet klagenfurti börtönből írt egyik bpesti barátnejához:

„Képzelmehi, hogy várom megszabadulásoamat! Nem azért, mintha kedvem volna az élethez; nem, hazudnom kellene, ha ezt állitanám! Nincs kedvem az élethez, s csupán azért vágyom el innen, hogy szabadon halhassak meg, szabadon, a mint születtem. Az élet már elvesztette előttem minden báját,

segét, másnap új lakába viendőt, most grófjához sietett.

XI.

Másnap déltájban ebredvén Ödön, felugrott ágyából s kikereste a tegnap talált gyűrűt. Álmai lázások voltak s az éjjel nem is tudott mindjárt elaludni; a szép Julia árnya mindenütt kísérté veszélyteljes utain, melyeken vándorolt álmában.

Nappal még jobban hasonlított a pecsétnyom gyűrű atyja gyűrűjéhez, vagyis annak kellett lenni, színe alakja, nagyságára nézve Gr. Sz. A betűk voltak belemetszve, világos, hogy a név atyjád: gróf Szentgyörgyi Armin.

Gábor megjelent ura körül szolgálatot tenni, Ödön első kérdése az volt, hogy nem érkezett-e még haza atyja.

— Ö méltóságú Márkayval Pesten maradt, de Lénárd még tegnap délután megjött.

— Mily kedvező szerencse — gondola Ödön s gyorsan felkelt.

Magához hivta Lénárdot; mutatá neki a gyűrűt. Reménylen Lénárd, most feljuttandja számomra boldogult anyám egykori termeit.

Lénárd megdőbözve vette kezébe s nézegette, forgatta ujjai közt.

— Mikor kapta ezt ö méltóságától nagyságod?

— Öreg te sokra mégy! — kiálta Ödön türelmetlenséggel; de azonban félve — csak látod, hogy ez apám pecsétnyomú gyűrűje?

— Azt látom, — felelt ő — de még is jobb szeretném, ha nagyságod soha meg nem nézné azon termeket, hol minden tárgy csak szomorító emléket ölthet fel fűi szívében.

— Ne gondolj vele, — mondá Ödön — oly sokat elviseltem már ez életben, hogy a többi is meggyőzni hiszem. Tehát mikor vezetted oda öregem?

— Csak este felé, mert sok teendóm van, pedig ott akarok lenni nagyságoddal,

minden értékét; váratlan balsorsom az élet minden örömét kiirtotta szíveimből; mindent, a mi szent volt előttem, az utca saráiban hurezt meg a tudatlan tömeg! Miat tapasztalt ember, ki gyógyíthatlan fájdalommal elpalástolni igyekszik a kíváncsi tömeg elől, számtalan mosolygással hallgatom, ha néha így vigasztalnak: Őn még boldog lehet, én még új életet kedhetek.“

„Reszketek a gondolatól: hogy fogom Budapestem egyedül bejárni azokat a helyeket, melyeket azelőtt ő vele látogattam. Leírhatatlanul szerettem őt, ahi és szeretem most is; minél többet szenvedek, annál inkább nő szerelmem iránta — s most, midőn minden boldogságomat szerte-dulva látom, úgy érzem, hogy csak a sirnyugalma adhat enyhülést nekem!”

Midőn egy-egy álmatlan éjszakán, börtönöm kemény fekhelyén elgondolkodom, — sziate hihetetlennek találom, hogy irántam érzett nagy szerelmemek utolsó szikrája is kihalt volna szíveből — hihetetlen, de mégis való, mert hogy tudott úgy elleni, hogy életjét sem adott magáért. Lehetőségese, hogy harmadfél hónap alatt egy angyal átváltoz-hasson öröggé?

— Régi dolog az, hogy a fogfájás nagy szenvedést okoz; az én szívemben is ilyen fájdalom van, s ezt a fájdalmat csak az a fogpor gyógyíthatja meg, melyet Schwartz Berchtold talált fel! Klagenfur, jan. 21. Gróf Vay.“

Londesz Elek.

HELYI HIREK.

* Kinevezések. A Laky Lajos tanácsnok halála következtében megüresedett katonai és rendőri tanácsnoki állásra, gr. Dégenfeld József főispán tegnap kinevezte Bészler Lajos városi I. aljegyzőt és tiszteletbeli tanácsnokot. Az I-só aljegyzőségre Zöld Mihály II-od aljegyző lett előléptetve, kik a kinevezési okmányaikat már kézhez is vették. A II-od aljegyzői állásra valószínűleg ma, vagy holnap szintén megtörténik a kinevezés.

* Hajléktalanok menhelye. Tekintettel azon körülményre, hogy az influenza még egyre fenyegető jellegű s leginkább a meghűlés miatt keletkezik, városunk hatósága figyelembe véve azt, hogy bizony Debreczenben is számos egyén van, a kinek nincs hol meghuzódnia, elrendelte és utasította a kerületi kapitányságokat, hogy kerületeikben fogadjanak fel 2-2 nagy szobás lakást, mely a hajléktalanoknak lenne szállása, s egyuttal az ugynevezett: melegedő szobákat is pótolná. A tanács ezen kezdeményét intézkedése elismerést érdemel, bár tagadhatatlan, hogy gyökeres intézkedésnek épenséggel nem mondható.

* Föld- és házbirtokosok figyelmébe. Azon föld- és házbirtokosok, kik a törvénynek azon kezdeményét igénybe venni kívánják, hogy telekkönyvileg bekebelezett tartozásuk egy évi kamatának 10 százaléka ált. jövedelmi pótdiótkból levonassak, figyelemzetnek, hogy teherbevallásukat még e folyó január havában beadják a városi adógyosztálynál, mert a kedvezménytől ezen évre elesnek. — Bevalási iverk ugyan házaunkat kiosztattak, azonban a városi adógyosztálynál miadeg kaphatók.

* Színház. Tegnap este közép számú közönség előtt folyt le László útj a t a l o m j á t é k a. A „Boszorkány” cz. törté-

hogy a termeket becsukhassam. Nem járt ott kivülem s Ludmila nővéremmel kívül 16 év óta senki

— Atyám sem?

— Azt nem tudom, — felelt Lénárd némi zavarral.

— S nem mehetnék én oda mindjárt?

— miattam bezárhat minden ajtót, én ott időzhetnék.

— Nem nagyságos uram, majd csak esti 5 óraker menjünk be; s a gyűrűt saját tárczába tette.

— No mi az, — kérde Ödön — hát a gyűrűt nem adja vissza?

— Azt nem gróf ur. Parancsom így hangzik: hogy senkit a termekbe ne bocsássak, de e pecsétgyűrűt előmutatóját lehet; hanem vegyem át s személyesen adjam vissza az öreg gróf ö méltóságának.

Ezzel meghajta magát s távozni akart.

— De Lénárd, én a gyűrűt magam is odaadhatom atyámnak.

— Nem nagyságos ur, az a rend ellen lenne.

— De hisz jó ember, nem szükséges azzal beszámolni, hogy én a termekben voltam.

— Isten ments! Akár csak azonnal kotródjam a kastélyból. Rögton meg lennék büntetve, ha azt elhallgatnám.

— Lénárd, bátha nem akarnám, hogy megmond s kérlek add vissza a gyűrűt szonnal.

A öreg komornyik borus tekintetet vetetett Ödönre. — Talán nagyságod nem is reedesen kapta e gyűrűt ö méltóságától, hanem elvette, hogy a termeket általam ki-nyitassam.

(Folyt. köv.)

neti dráma vonzó darab nagyobb s (Levoir J fogadták, s hívták. Szé kapott. Me Henrik), P (Miron), R (Emilia (Ne Gerand C dicséretet

* Iskola felügyelő u gyobb lelkölök látog

* Irod alatt megjel csatott előf rem, hogy beküldeni vsmre címnyok száms hessék. A iverk be nem meg — a jald — s az

* Földés házbirtokosok figyelmébe.

16-án azaz megtartani piac-utczá gében, mely lettel megb A választm elnök. A k

1. Évi jelentése a legről. 3. A tása 4. A

könyvtár ál dja tárgyal az új tisztik es kérvény szombaton, rendez, mely keztek s ez sára a jelle myről a p san számla

* Baly ményi kaszi f. 1890 évi mben a ca b a t y u b á dij uraknak óraker

* Új sz utczán. Vil levő házat szálló és ve már be van épület igen ntl emelni

* Vágo leg városunk pipa"-ban czeni írói és estélyen.

* Tüzo maz-újvárosi tára javára az az városú zárkörül tár hívták már Belépti-dij s közönséttel

* A d szabályok a dok meg. A

tóság a pénz országos gaz ban vélemény lőkre nézve, gazdasági eg

sewffy Aurel taly előke iraban mi

egyesület a köszönetet u véleményét s az árakat ill a minőségi t lennének hiv tényleg alká talyzatu doh nem volna

mabb minősé akkor fog a ni, ha az ar kincstár álta tanni, mint a segtelen, hog

kal jobb any száritás-, sim mégis az áll után, evről é tulajdoníthat még sok nem anyag szállí is büntetlen ad kifejezést

az egyes osz körülriva, m váltó tiszt, ó egyez osztál

körülírású k Az osztályt mérvben hat ben oly alac kalalmazásál osztályzatu d roltatnak, m elrendelend

MOLL SEIDLITZ POR

Tavaszi gyógyítás.

Nyári gyógyítás.

Őszi gyógyítás.

Téli gyógyítás.

Csak akkor valódi, ha minden dobozon a gyár-
jegye, egy sas és MOLL A.
sokszorosított czégo látható.

Gyors gyógyhatás makacs gyomor- és altestbajok,
gyomorgörce, nyálk, gyomorégés, székrekedésnél, májbeteg,
vértelenség, aranyér és a legkülönfélébb női betegségeknél.
Egy eredeti doboz használati utasítással 1 frt.

Raktárak az ország minden nevezetesebb gyógyszerárjaiban.
MOLL A. gyógyszerész cs. kir. udvari szállító, Bécs,
Stadt, Tuchlauben 9.

Szétküldés naponta utánvét mellett. 2 doboznál kevesebb
nem küldetik.

Elismerés MOLL A. urhoz Bécsben.

Ülő foglalkozásomnál az ön Moll-féle Seidlitzporai
igen jó hatást gyakorolnak; ismerem ezt egyszer s min-
denkorra és szívvelyes „Isten finosse meg“-et mondok ér-
te; ezek a gyomrot jóvá és a főt könnyűvé teszik.

Tisztelettel

Steinko P. J. lelkész Honnetschlag-ban.

**MOLL FÉLE FRANCIA
BORSZESZ ES SÓ**

Legjobb
bedörzsölő-
szer

köszvény

csúsz

és minden

meghűlési
betegségek
ellen.

Csak akkor valódi, ha minden üveg MOLL A.
védjegyet és aláírását viseli.

Bedörzsöléssel sikeres használat közhvény, csúsz, min-
dennemű testfájdalmak és benulásnál; borogatás alakjában
minden sérelem és sebnél, dagadtok, gyuladásoknál. Bel-
sőleg vízzel vegyítve hirtelen rosullat, hányás, kolika és
hasmenésnél.

Egy üveg ára használati utasítással 90 kr. o. é.
Raktárak az ország minden nevezetes gyógyszerárjaiban és
anyag kereskedéseiben.

MOLL A. gyógyszerész cs. kir. udvari szállító Bécs,
Stadt, Tuchlauben 9.

Szétküldés naponta utánvéttel. Két üvegnél kevesebb
nem küldetik.

Elismerés MOLL A. gyógyszerész urhoz Bécs.
Kittinó Moll-féle francia borszesz és sója vidéke-
men nagyszerűen működik. Küldjön nekem 50 üveggel,
mivel az emberiség segítségére készletet óhajtok tar-
tani magamnál. Mély tisztelettel

Hornof, lelkész Micholup-ban

Raktárak Debreczenben: Dr. Rothschnek gyógyszer., Tóth Béia gyógyszer.,
Szent-Királyi és Kalenda, Gerébi Fülöp.

MEGHÍVÓ.

A h. nánási takarékpénztár t. részvényesei
az 1890. évi február hó 16 ikán d. e 10 órakor
H-Nánáson, a városháza nagytermében tartandó
évi rendes közgyűlésre

tisztelettel meghívotnak.

A közgyűlés tárgyai:

1. Igazgatói jelentés az 1889-ik üzleti év eredményéről.
2. Az 1889-ik évi zárszámadás bemutatása és elbírálása.
3. A felügyelő bizottság és a nagy választmány kiküldöt-
tének jelentése a mérleg és zárszámadás megvizsgálásáról, s ennek
kapcsán a felmentvény megadása az igazgatóság, felügyelő bi-
zottság és a tisztviselők részére.
4. Kilépő választmányi tagok választása.

Nánás, 1890. január 22 én.

Pákozdy Lajos,
elnök.

Haszonbéri hirdetés.

Az egri méltóságos főkapitány szent-margitai birtokából az
1891-ik év január 1-től, a következő birtokrészek fognak több évre új-
ra haszonbérbe adni:

- 1., Bődönhát 1880 hold,
- 2., Szandalikhát 616 hold,
- 3., Cserepes és darassaszél 1301 hold,
- 4., Szandalik halom 900 hold.

Ezen bérbe adandó birtokrészek, a jelenleg építés alatt levő
debreczen-füzesabony, ohat-polgári vasutvonal szent-margitai állomá-
sának részben közvetlen szomszédságában, részben attól négy-öt ki-
lométer távolságra fekszenek.

A bérleti feltételek megtekinthetők alólirt jószágfelügyelőnél
Egerben, ki a szükséghez képest bővebb felvilágosítást nyújt. Ajánla-
tok folyó év Március hó 1-ig a főkapitánhoz intézendők.

Egerben, 1890 január 23-án.

Póka István
jószág felügyelő.

KÖNYV-É S KÖNYOMDAI

MUNKAK FELVÁLLALTATNAK.

KUTASI IMRE
KÖNYV- és KÖNYOMDÁJA
Debreczenben, Főpiacz, Sz. Nagy Karoly ház. — Ajánlja magát mindenféle
KÖNYV- és KÖNYOMDAI MUNKAK
gyors és pontos elkészítésére.
Elvállal: tankönyveket, hírlapokat, folyóiratokat és rovatozott iveket,
ÉT-, BOR- és ÁRLAPOKAT; DÍSZMŰVEKET
arany, ezüst és szinnyomatban;
díszes egybekelési- és látogató-jegyeket.
Szóval a nyomdászathoz tartozó megrendelések gyorsan és hiba nélkül, a legjutányosabb árban eszközöltetnek.
A papir gyári árban számítottatik.
HIRDETESEKET a kiadásomban hetenkint ötször megjelenő „DEBRECZEN“ cz. hírlapban legolcsóbban
számítva közléstesznek.
KUTASI IMRE
könyv- és könyomda tulajdonos.
MINNETES LONDON
DISZOKLEVEL 1871
Debreczenben, Főpiacz
Debreczen, 1890. Nyomatott KUTASI IMRE könyvnyomdájában.

Előzetes
Helyben és po
Egy évre
Fél évre
Negyed évre
Egyes sz
A lap szellemi r
és költészet: 1
1890. szeptem
has, — a szerke
mentre ki

A kirá

Ma egy
be az országo
nak hira.
A délcz
nak várakozta
életben, a mi
arany-könyvé
magától az él
Egy ki
azon agyat,
lat, annyi ne
tűnt az élet
sápadtsága.
Gyász ál
láláni hira e
városi nép, u
nak középete
másolója vo
hallatára, el
némán vonult
magát a gyás
Fekete l
palotára, —
a gyász, mely
Az ősz
koronájára bo
latott, együtt
den népe. M
szoltunk.
Mi ugyan
a korán elhu
köt sirattuk,
köt zártuk ve
elhunyt tróno
lágosult urak
nyeink meg f
tettük a Hab
zelmű uralko
— azt remél
világ költözik
tájába!
A magur
titkolta, hogy
tük, hogy e r
szeretetté vált
Az a pi
lingi vadász
olte a mi le

A „DEB

OTT A
Ott a me
Sokszor f
Egy egy f
Látlak, k
És te an
Minél töb
Ittasul a
El fog az
Mint szép
— Egy u
Ott a lát
Ragógó
A szereim
Pedig tán
Rimapart
Nem lehe
Nem birh
... Lezá
Ne lással
Elöttem v
Szép arca
Mint a ki
Egyszer b
Látja még
Látja azt
Rózsaszin

A „DEB

OTT A
Ott a me
Sokszor f
Egy egy f
Látlak, k
És te an
Minél töb
Ittasul a
El fog az
Mint szép
— Egy u
Ott a lát
Ragógó
A szereim
Pedig tán
Rimapart
Nem lehe
Nem birh
... Lezá
Ne lással
Elöttem v
Szép arca
Mint a ki
Egyszer b
Látja még
Látja azt
Rózsaszin

SZIN

(O
A szinesze
élet sava, mel
A kritikus: tan
ki mesterét sok
is nevei, ha ez